

41A64/2015-37

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **D. H.**, bytem, zast. Mgr. Milanem Šikolou, advokátem, se sídlem Jaselská 23, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 16. 9. 2015, č. j. JMK 120616/2015, sp. zn. S-JMK 93519/2015/ODOS/Fö,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 16. 9. 2015, č. j. JMK 120616/2015, sp. zn. S-JMK 93519/2015/ODOS/Fö, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Milana Šikoly, advokáta, se sídlem Jaselská 23, 602 00 Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy ze dne 16. 9. 2015, č. j. JMK 120616/2015, sp. zn. S-JMK 93519/2015/ODOS/Fö (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru

dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 24. 6. 2015, č. j. ODSČ-44501/14-20, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Správním orgánem prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 3. 12. 2014 v 18:23 hod. v tunelu na ul. Dobrovského v Brně, řídil motorové vozidlo zn., přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou dopravní značkou na 60 km/h, vozidlu byla silničním radarovým rychloměrem PolCam PC 2006 naměřena rychlost 90 km/h, po odečtení tolerance přístroje ve výši 3 km/h od naměřené hodnoty, byla vozidlu naměřena rychlost 88 km/h. Tímto jednáním porušil žalobce ust. § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích tak, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 20 km/h. Dle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích v souladu s ust. § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), za tento přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci jako sankci pokutu ve výši 4 000 Kč. Zároveň byl žalobce povinen zaplatit 1 000 Kč na náhradě nákladů správního řízení.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalobce namítá, že žalovaný neposoudil tvrzení uvedená žalobcem v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně správně a řádně se s nimi nevypořádal.

Žalobce předně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se bez náležité omluvy nedostavil k ústnímu jednání. Dne 10. 6. 2015 v 16:57 hod. právní zástupce žalobce uskutečnil hovor s Mgr. J., aby omluvil sebe i žalobce z nařízeného jednání na den 15. 6. 2015 v 13:00 hod. z důvodu čerpání dovolené od 11. 6. 2015 do 21. 6. 2015 a požádal o přesunutí ústního jednání na jiný termín. Mgr. J. zástupci žalobce sdělil, že termín přesunut nebude, jelikož již zajistil výslech policisty, avšak pouze ve věci technického zajištění měření rychlosti, proto účast žalobce není nezbytná. Dle domluvy s Mgr. J. měl být další termín výslechu sjednán telefonicky po návratu žalobce a jeho zástupce z dovolené. Dle domluvy se tak žalobce nařízeného ústního jednání nezúčastnil s tím, že bude domluven jiný termín, popř. zasláno písemné vyjádření ve věci. Mgr. J. nepožadoval po právním zástupci učinit omluvu písemně. Po návratu do České republiky žalobce zjistil, že ve věci již bylo vydáno rozhodnutí, a to bez jakéhokoliv vyjádření. K tomu žalobce uplatňuje tyto důkazy: Plná moc ze dne 10. 6. 2015, email ze dne 10. 6. 2015 a výpis hovorů ze dne 10. 6. 2015.

Dále žalobce poukazoval na nezákonný postup správního orgánu prvního stupně, neboť mu nebyla doručena žádná výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Dle žalobce nemůže být tato povinnost správního orgánu prvního stupně splněna pouhým oznámením o zahájení správního řízení o přestupku, ale měl být náležitě vyzván k seznámení se s podklady.

Na závěr žalobce namítá, že se žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevypořádal s žalobcem uváděnými skutečnostmi a předloženými důkazy, odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné a došlo tak ke zkrácení práv žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť námitky žalobce jsou v podstatě identické s námitkami odvolacími. K tomu žalovaný doplňuje, že žalobce byl k ústnímu jednání řádně předvolán s dostatečným předstihem, kde byl výslovně poučen o tom, že omluva z jednání musí být neodkladná, odůvodněná a písemná. Správní orgán prvního stupně dle žalovaného zcela logicky odůvodnil svůj postup, z jakého důvodu konal ústní projednání přestupku bez přítomnosti žalobce. Posouzení náležitosti omluvy spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu. Ve správním spise nefiguruje do vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani po jeho vydání do vydání rozhodnutí žalovaného, žádná písemná omluva žalobce z nařízeného jednání. O telefonické omluvě ve spise absentuje jakýkoliv podklad. Žalobce sice odkazuje na výpis telefonních hovorů svého právního zástupce, nicméně tento výpis již neosvědčuje, s kým byl tento hovor uskutečněn a co bylo obsahem takového hovoru. Žalovaný však zdůrazňuje, že i kdyby nějaký telefonní hovor proběhl, omluva je podání jako kterékoliv jiné podání, pro které platí ust. § 37 odst. 4 správního řádu, tedy je třeba, aby bylo v 5denní lhůtě doplněno nebo potvrzeno, k čemuž však nikdy nedošlo. Pokud by soud považoval za podstatné tvrzení žalobce o proběhnutém hovoru, navrhuje vyslechnout Mgr. J., oprávněnou úřední osobu v prvostupňovém řízení. Žalovaný pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, kde jsou vymezeny tři podmínky, které musí být splněny, aby mohla být omluva z ústního jednání považována za náležitou.

K námitce žalobce, dle které mu nebyla doručena výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, žalovaný konstatuje, že žalobce byl dne 27. 5. 2015 řádně a včas předvolán k ústnímu jednání, které se konalo dne 15. 6. 2015. V předvolání byl žalobce též poučen o tom, že v rámci ústního jednání mu bude dána možnost uplatňovat jeho práva včetně práva dle § 36 odst. 2 a 3 správního řádu. Ze správního spisu je taktéž patrné, že správní orgán prvního stupně vycházel při rozhodování z důkazů, které byly ve správním spise založeny před ústním jednáním. Po ústním jednání již nebyly prováděny žádné další důkazy, které by byly ve spise založeny a správním orgánem prvního stupně hodnoceny.

Žalovaný se taktéž neztotožňuje s námitkou žalobce, že se žalovaný nevypořádal s žalobcem uváděnými skutečnostmi a předloženými důkazy. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zcela přezkoumatelně vyjádřil k odvolacím námitkám, a to k důvodům konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce, k otázce žalobcem uváděné telefonické omluvy, jakož i k otázce tvrzeného porušení ust. § 36 odst. 2 a 3 správního řádu. Žalobce v žalobě nespecifikuje, s jakými konkrétními skutečnostmi a předloženými důkazy se neměl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádat.

Žalobce k vyjádření žalovaného dodal, že k omluvě z ústního jednání došlo, neboť tuto skutečnost dokazuje doložený výpis hovorů a e-mailová komunikace mezi žalobcem a jeho

právním zástupcem. Hovor se uskutečnil na telefonní číslo Mgr. J., které bylo uvedeno na předvolání žalobce k jednání, jenž dle kontaktních údajů Oddělení dopravněsprávních činností magistrátu města Brna užívá výhradně Mgr. J. K chybějícímu podkladu o telefonickém hovoru žalobce uvádí, že nesprávné vedení spisové dokumentace je dalším pochybením na straně správního orgánu, které by nemělo být přičítáno k tíži žalobce. V protikladu k tomuto je třeba hodnotit e-mail právního zástupce žalobce ze dne 10. 6. 2015, ve kterém jsou uvedeny podrobnosti hovoru s příslušným úředníkem.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku ze dne 4. 12. 2014 sepsané Policií ČR, Městské ředitelství policie Brno, dopravní inspektorát (dále jen „Policie ČR“), oznámení přestupku sepsané na místě Policií ČR dne 3. 12. 2014, v němž se řidič k věci nevyjádřil a oznámení nepodepsal. Dále se ve spise nalézají ověřovací list č. 214/14 ze dne 21. 10. 2014 vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem ..., z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 21. 10. 2014 do 20. 10. 2015. Taktéž je ve spise založen kamerový záznam Polcam-CD, na němž je zachyceno měřené vozidlo reg. zn. se zaznamenanou rychlostí 91 km/hod. Ve výpisu z evidenční karty žalobce je uvedeno celkem 15 záznamů v přestupcích s aktuálním stavem bodového hodnocení 5 bodů.

Dne 27. 5. 2015 bylo žalobci do datové schránky doručeno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu projednání přestupku na den 15. 6. 2015 v 13:00 hod.

Dle protokolu z ústního jednání konaného dne 15. 6. 2015 vyplývá, že se žalobce k jednání, kde byl vyslechnut svědek prap. T. F., nedostavil. Dále nebyl správní spis o žádné písemnosti doplňován a dne 24. 6. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.

Dne 10. 7. 2015 podal žalobce prostřednictvím zmocněného advokáta Mgr. Milana Šikoly odvolání, v němž tvrdil dva odvolací důvody. Nesouhlasil s tvrzením správního orgánu, že se nedostavil bez náležité omluvy k ústnímu jednání, a dále, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. K odvolání přiložil plnou moc udělenou Mgr. Milanu Šikolovi ze dne 10. 6. 2015 a e-mailovou komunikaci mezi žalobcem a Mgr. D. D., advokátní koncipientkou, ze dne 10. 6. 2015. Žalovaný obě odvolací námitky v napadeném rozhodnutí zamítl jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žaloba je důvodná.

Krajský soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, k níž je soud povinen přihlížet i z moci úřední a která má podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (zejména pak rozhodnutí ve správním soudnictví) je věnována rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost kupříkladu tehdy, jestliže z něj jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Dále pak lze v tomto smyslu za nepřezkoumatelné považovat rozhodnutí, jehož odůvodnění je vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním, či pokud z výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl. Mimo to se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, všechny zde citované rozsudky dostupné na www.nssoud.cz). Soudní judikatura pak věnuje nemalou pozornost též otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, či ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64), přičemž v tomto ohledu je za nepřezkoumatelné považováno především takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, či kupříkladu rozhodnutí, které se opomíjí vypořádat s argumentací účastníka řízení. Přitom je nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění rozhodnutí.

Jakkoliv se shora zmiňovaná judikatura týká zejména nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudních, Nejvyšší správ soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18, dovodil, že v zásadě tytéž podmínky platí i pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.

Dle názoru žalobce se žalovaný nevypořádal s žalobcem uváděnými skutečnostmi a předloženými důkazy a odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné. Toto tvrzení tak spadá pod námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Po prostudování napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že se žalovaný vypořádal s oběma námitkami žalobce, které jsou zároveň jediné, které v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uváděl. S námitkou týkající se nesprávného vyhodnocení náležité omluvy z jednání se žalovaný zabýval v odstavci 4. až 6. na straně 4 a odstavci 1. až 8. na straně 5 napadeného rozhodnutí. S druhou námitkou ohledně nemožnosti žalobce seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí se žalovaný vypořádal v posledním odstavci na straně 5 a prvním odstavci na straně 6 napadeného rozhodnutí. V odvolání však žalobce svá tvrzení opírá o dvě písemnosti označené jako *Důkaz: Plná moc ze dne 10. 6. 2015 Email ze dne 10. 6. 2015*. Je možno usuzovat, že žalovaný plnou moc ze dne 10. 6. 2015 vzal v potaz, neboť napadené rozhodnutí již dále doručoval zmocněnému advokátovi. O e-mailu ze dne 10. 6. 2015 se však žalovaný nikterak nezmiňuje, neuvádí důvody, proč jej neprovedl a zcela jej ignoruje.

Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, konstatoval, že: „*Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).*“

Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 80/2010-97, uvedl, že: „*... To pochopitelně ještě neznamená, že by správní orgán musel takovému důkaznímu návrhu vyhovět a navržený důkaz provést: důkaz provede jen tehdy, pokud by mohl přispět k objasnění věci. Pokud shledá, že navržený důkaz není způsobit objasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, důkazní návrh neprovede; musí to však řádně zdůvodnit (srov. dále např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, a ze dne 9. 9. 2011, č. j. 2 As 43/2011-114).*“

Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutkového stavu věci provede. Také krajský soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž opět jen jemu přísluší rozhodnout o tom, které z důkazů navrhovaných účastníky provede a které nikoliv. Podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán i krajský soud dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými

důkazními prostředky, tzn., pokud je neprovede, vyložit, proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což by představovalo procesní deficit zásadního rázu.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci zdejší soud k závěru, že nevyhověl-li žalovaný návrhům na doplnění správního řízení v rozsahu a způsobem žalobcem navrženým (konkretizováno shora), považuje soud za zásadní procesní pochybení, že žalovaný se opomněl náležitě a přesvědčivým způsobem vypořádat se všemi odvolacími námitkami a důkazními návrhy obsaženými v odvolání žalobce.

Optikou tohoto náhledu, za dané situace, přistoupil soud přednostně k posouzení otázky přezkoumatelnosti rozhodnutí před právním posouzením věci samé. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby soud se nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Lze tak uzavřít, že v daném případě žalobcův důkazní návrh nebyl proveden, a žalovaný toto neprovedení dostatečným, srozumitelným a přesvědčivým způsobem neodůvodnil. Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2006, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, kdy soud uvedl, že „*neakceptování návrhu obhajoby na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navržen, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzv. nedisponuje vypovídající potenci. Odmítnutí provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.*“ Kdy tento závěr je přílehlavý na souzenou věc. Neboť ani jeden z argumentů na neprovedení důkazu žalovaný řádně neuplatnil a dostatečně neodůvodnil.

V. Závěr a náklady řízení

Ve světle výše uvedeného je proto zřejmé, že postup žalovaného vybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, ve správním řízení došlo k procesnímu pochybení v naznačeném směru, čímž tak došlo i porušení procesních práv žalobce. Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí, věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí se žalovaný musí znovu řádně vypořádat s návrhy důkazů dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.), a to tak, jak uvedeno v naznačeném směru, tzn. je povinen se řádně vypořádat se všemi uplatněnými odvolacími námitkami a tyto také řádně zdůvodnit.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a právnímu zástupci žalobce vznikly náklady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je právní zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna právního zastoupení zvýšena o částku odpovídající DPH ve výši 21 %. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně